

มูลนิธิเพื่อสิทธิมนุษยชนและการพัฒนา (นสพ.) Human Rights and Development Foundation

เลขที่ 109 ซอยสิทธิชน ถนนสุทธิสารวินิจฉัย แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310
109 Soi Sitthichon, Suthisarnwinichai Road, Samsennok, Huaykwang, Bangkok 10310
Tel: (+662)277 6882/277 6887 Fax: (+662)277 6882 ext 108 E-mail: info@hrdfoundation.org

เผยแพร่วันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2560

ใบแจ้งข่าว

ศาลจังหวัดระนอง พิจารณายกฟ้องจำเลย คดีค้ามนุษย์ในแรงงานประมงชาวกัมพูชา

เมื่อวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2560 ศาลจังหวัดระนองได้อ่านคำพิพากษา ในคดีที่พนักงานอัยการจังหวัดระนอง เป็นโจทก์ยื่นฟ้อง นายบรรจบ แก่นแก้ว ไต่กังเรือ ก.นาวามงคลชัย 8 และนายสมชาย เจตนาพรสำราญ เจ้าของกิจการแพปลาในพื้นที่จังหวัดสมุทรสาคร เป็นจำเลย (หมายเลขคดีดำที่ คม.1/2559 และคม.3/2559) ในข้อหาที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์, ร่วมกันค้ามนุษย์ ตั้งแต่สามคนขึ้นไปโดยบังคับใช้แรงงาน ร่วมกันข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการใด ไม่กระทำการใดหรือจ่ายยอมต่อสิ่งใดโดยทำให้กลัวว่าจะ เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพของผู้ถูกข่มขืนใจเองหรือโดยใช้กำลังประทุษร้าย หน่วงเหนี่ยวหรือกักขังผู้อื่นหรือกระทำความผิดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย และให้ผู้อื่นกระทำการใดให้แก่ผู้กระทำความผิดหรือบุคคลอื่นต่อผู้เสียหายแรงงานประมงชาว กัมพูชาจำนวน 4 คน โดยผู้เสียหายในคดีดังกล่าว ได้แต่งตั้งให้ทนายความโดยการสนับสนุนของมูลนิธิเพื่อสิทธิมนุษยชนและการ พัฒนา ให้คำปรึกษาและช่วยเหลือทางกฎหมายรวมทั้งยื่นคำร้องต่อศาลจังหวัดระนองเพื่อเข้าเป็นโจทก์ร่วมกับพนักงานอัยการ (รายละเอียดเพิ่มเติม <http://hrdfoundation.org/?p=1561>)

ศาลจังหวัดระนอง ได้อ่านคำพิพากษา โดยมีเนื้อหาโดยสรุปว่า การกระทำของจำเลยทั้งสองยังไม่เข้าข่ายการค้ามนุษย์ รูปแบบการบังคับใช้แรงงาน เนื่องจาก

1. การที่ผู้เสียหายลงเรือประมงที่มีอุปกรณ์หาปลาและนอนอยู่ในเรืออยู่ก่อนนั้น ผู้เสียหายควรจะทราบว่า เรือลำดังกล่าวเป็นเรือประมงที่ต้องออกหาปลาไม่ใช่เรือโดยสาร การที่ผู้เสียหายลงเรือโดยไม่ได้ทักท้วงแต่อย่างใดประกอบกับก่อนนั้นมีเจ้าหน้าที่สอบถามผู้เสียหายถึงความสมัครใจในการทำงานบนเรือ ถือว่า ผู้เสียหายตกลงยินยอมเปลี่ยนลักษณะการทำงานจากตัดหัวปลาเป็นการทำงานบนเรือประมง
2. เรื่องระยะเวลาการทำงานที่ได้มีการอ้างว่าต้องทำงานวันละ 22 ชั่วโมงต่อวัน ติดต่อกันเป็นเวลา 13 เดือนและ ผู้เสียหายได้รับประทานอาหารเพียงวันละ 2 มื้อหากพิจารณาถึงสภาพร่างกายของคนทั่วไป การทำงานหนัก ติดต่อกันเป็นเวลานานร่างกายต้องอ่อนเพลียและไม่สามารถทนต่อสภาพการทำงานและความเป็นอยู่แบบนั้นได้
3. ส่วนกรณีที่ผู้เสียหายไม่ได้รับเงินค่าจ้างครบตามสัญญาจ้างหรือไม่จำเป็นต้องพิจารณาตามกฎหมายแรงงานต่อไป และ
4. ศาลเห็นว่าเหตุที่ผู้เสียหายแจ้งความเพื่อดำเนินคดีกับจำเลยเพียงเพื่อต้องการค่าจ้างค้างจ่ายและค่าล่วงเวลาในการทำงานเท่านั้น ดังนั้นศาลเห็นว่ากระทำความผิดของจำเลยไม่ถือเป็นการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ ศาล พิจารณายกฟ้อง

ทั้งนี้ นางสาวภัทรนิษฐ์ เยาดำ ที่ปรึกษา โครงการต่อต้านการค้ามนุษย์ มูลนิธิเพื่อสิทธิมนุษยชนและการพัฒนาเห็นว่าคำ พิจารณาดังกล่าวอาจส่งผลกระทบต่อความนิยามการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบประเภทการบังคับใช้แรงงาน ตามมาตรา 4 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 โดยเฉพาะอย่างยิ่งการตีความนิยามดังกล่าวในบริบทของการบังคับใช้ แรงงานประมงที่อยู่ภายใต้เงื่อนไขของสภาพการทำงานที่มีข้อจำกัดและขาดอิสรภาพประกอบกับคำพิพากษาดังกล่าวไม่เป็นไปตามหลัก อนุสัญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศ ฉบับที่ 29 ว่าด้วยการเกณฑ์แรงงานหรือแรงงานบังคับ ค.ศ. 1930 ซึ่งได้กำหนดเกณฑ์ว่า การหลอกลวง การจำกัดเสรีภาพ การไม่จ่ายค่าจ้างไม่ถูกต้อง และช่วงเวลาการทำงานที่ยาวนาน เป็นการบังคับใช้แรงงาน